

Arrest

nr. 100 534 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verblijft sinds begin 2009 hier in België, samen met haar moeder, mevrouw G. H. en haar broer, A. I.

1.2. Verzoekende partij diende op 27.3.2009 een aanvraag in om machtiging tot een verblijf in het Rijk overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze wordt ongegrond verklaard op 18.10.2010 en betekend op 15.02.2010. Op dezelfde datum werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten-model B betekend.

1.3. Verzoekster diende op 19.06.2012 en 28.01.2013 een tweede en derde aanvraag in om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden respectievelijk op 18.10.2012 en 01.02.2013 onontvankelijk verklaard. Verzoekster werd telkens in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster werd illegaal aangetroffen op het grondgebied en op in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwildering (bijlage 13septies).

1.1. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [C. v. A.], Attaché, wordt aan de persoon die verklaart zich [A. I.] te noemen, geboren te [...] op [...], en welke verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1960 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1 • wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd
x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X Artikel 74/14 §3, 4°; de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg (jenever)?

REDEN VAN DE BESLISSING;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar werd betekend op 21.11.2012.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar toestemming. Betrokkene kwam op 05/02/2009 het Schengengebied binnen voorzien van een Schengenvisumtype C geldig voor 10 dagen. Na het verstrijken van haar visum is zij niet teruggekeerd naar haar land van herkomst. Zij is in 2010 getrouwd te Oostenrijk met de heer [K. S.]. Op die manier werd zij in het bezit gesteld van een Oostenrijkse verblijfsvergunning, geldig tot 29/04/2011. Het huwelijk hield geen jaar stand en zij kwam terug naar België in plaats van naar Turkije terug te keren.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Brussel samen met een man van Belgische nationaliteit ([Y. A.]). Op 17/10/2011 deden betrokkenen een huwelijksaangifte. Op 02/02/2012 weigerde de stad Brussel het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brussel.

Op 05.03.2013 werd te Hasselt de wettelijke samenwoning geregistreerd van betrokkene met haar moeder, mevrouw [H. G.] (°10.11.1965), van Turkse nationaliteit, die momenteel een recht heeft op verblijf in het Rijk. Deze wettelijke samenwoning geeft betrokkene echter geen recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene diende gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 15.02.2010 en 21.11.2012, maar heeft dit nagelaten.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum Zij respecteert de reglementeringen niet

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/13/1980 ingediend op 27.03.2009. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 22.01.2010. Deze beslissing is op 15.02.2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 16/12/1980 ingediend op 19.06.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18.10.2012. Deze beslissing is op 21.11.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Betrokkene werd door de gemeente Heusden-Zolder geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 18 juni 2011).

Betrokkene heeft een derde aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 28.01.2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 01.02.2013.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1. tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan,

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevold gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar werd betekend op 21.11.2012. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan. (...)"

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 290; EHRM 8 juli 1999, *Cakici/Turkije*, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, *Doran/Ierland*, § 57; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 292).

2.2. Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 en 13 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, *Chamaïev en cons./Georgië en Rusland*, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan

om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, *Bati en cons./Turkije*, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, *Gaberamadhien/Frankrijk*, § 66).

2.3. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.4. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° In artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.
(...)*

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.5. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.6. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.7. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.8. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Er mag evenwel geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van de

middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van de artikel 8 EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met de artikel 8 van het EVRM.

3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster geeft hierbij volgende uiteenzetting:

“Aangezien ten vierde de bestreden beslissing strijdig is met 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna; het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder de FEITEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder alle vorige middelen, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd. DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven onder werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ hiervan op de hoogte te zijn.

De Belgische staat had en heeft de verplichting, zeker in het geval van een mogelijke schending van art 8 EVRM, beter en accurater te motiveren. Deze aspecten zijn onvoldoende onderzocht door DVZ. Verzoekster woont hier in België nu reeds sinds 2010 samen met haar moeder, haar broer en diens kindje.

Zij vormen hier een gezin.

Verzoekster sloot zelf een wettelijke samenwoning af met haar moeder, daar ze samenwonen in het huis dat haar moeder samen met haar broer aankocht.

Er werd nergens gemotiveerd waarom deze wettelijke samenwoning niet in rekening zou kunnen worden gebracht bij het beoordelen van verzoekster haar verblijfsrecht.

Door de bestreden beslissing werd verzoekster uit dit gezin weggetrokken.

Bovendien is deze breuk niet enkel tijdelijk !

Verzoekster kreeg een inreisverbod van 3 jaar zonder dat hier een behoorlijke motivering werd gegeven, zodat de breuk minstens drie jaar zal blijven duren.

Zowel de moeder als de broer van verzoekster hebben hier in België een goed inkomen.

De moeder werkt hier als poetsvrouw met dienstencheques, en heeft hier naast ook haar weduwepensioen.

De broer werkt hier als vrachtwagen chauffeur.

Na het faillissement van zijn vorige werkgever slaagde hij er in enkele weken in om een nieuwe job als chauffeur te kunnen vinden, hetgeen opnieuw blijkt geeft van de goede bedoelingen van verzoekster haar gezin”.

3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé-en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.3.2. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.3.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.3.4. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

3.3.5. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.6. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.4. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.4.1. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.4.2. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij herhaaldelijk een aanvraag machtiging tot het verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Zij verwijst verder naar de uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift, meer bepaald dat zij taallessen volgde en verschillende beroepsopleidingen, ze haar *“huidige relatie met één van de beste vrienden van haar broer, niet onder druk wilde zetten door ze te gebruiken voor het bekomen van een verblijfsvergunning. Gedurende haar verblijf hier in België zat verzoekster helemaal niet stil, en trachtte zij zich zo goed mogelijk bij te scholen. In Turkije behaalde verzoekster reeds haar diploma als leerkracht, waarmee ze hier heel graag aan de slag zou kunnen gaan. Bovendien zou zij zeer graag met haar moeder een eetzaak op starten om daar Belgische én Turkse specialiteiten te geven”* en niet de bedoeling heeft af te hangen van het *“sociale systeem”*. Verzoekende partij betoogt dat haar gezinsleven met haar familie voldoende wordt aangetoond door het feit dat zij een wettelijke samenwoning afsloot met haar moeder op 5 maart 2013 en ze samenwoont met haar moeder, broer en diens familie in een huis dat verzoeksters moeder samen met haar broer heeft gekocht.

3.4.3. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Naar analogie dient te worden besloten dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen niet automatisch onder het begrip *“gezinsleven”* uit artikel 8 van het EVRM valt.

3.4.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verschillende gezinsleden op verschillende tijdstippen zijn aangekomen in België. Zo vertoeft de moeder van verzoekende partij al sedert 2007 in België en is verzoekster in 2009 met een toeristenvisum toegekomen. Voor zover al zou worden aangenomen dat verzoekende partij, die sedert 2004 meerderjarig is, tot aan het vertrek van haar moeder samenwoonde met de overige gezinsleden in Turkije kan worden vastgesteld dat verzoekende partij nog meerdere jaren als meerderjarige en onafhankelijk van de rest van het gezin in Turkije is blijven verder wonen. Verzoekende partij brengt voorts niet aan en dit blijkt al evenmin uit de stukken van het administratief dossier dat zij in België financieel afhankelijk is van haar moeder. Integendeel, verzoekster was (weliswaar kort) gehuwd met een Oostenrijker en woonde na dit huwelijk in Oostenrijk. Dat haar huwelijk na vier maanden al zou zijn spaak gelopen omwille van haar band met haar moeder en de moeilijke verhouding met haar schoonmoeder kan gezien de uitermate korte huwelijksduur niet overtuigen en valt niet te rijmen met verzoeksters opgezette tweede huwelijk, dat niet doorging omwille van fricties over administratieve verblijfsredenen en haar bedoeling om een nieuwe relatie aan te gaan met de vriend van haar broer. Voorts blijkt uit verzoeksters levenswandel dat zij zowel in Turkije (waar ze een hoger diploma haalde) als in België een ondernemende en zelfstandige vrouw is.

Het louter (wettelijk) samenwonen in België op hetzelfde adres is gelet op het voorgaande immers niet voldoende opdat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Er bestaat bijgevolg geen positieve verplichting voor de overheid om verzoekster op het grondgebied toe te laten. Een eventuele tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen inzake de terugkeer, verstoort bovendien het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland).

3.4.5. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangevoerde redenen waarom artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden, met name dat de bestreden beslissing haar verhindert in haar wens om bij haar moeder te blijven, niet *in concreto* worden aangetoond.

4. Over de ontvankelijkheid

4.1. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang nu de bestreden beslissing *in casu* een herhaald bevel betreft.

4.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

4.3. Verzoekende partij betwist niet dat ze geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden, waaronder het voorlaatste bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 18 oktober 2012 (betekend op 21 november 2012). Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster ook niet betwist. Zij volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekster niet wijzigt en haar geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds het eerder bevel om het grondgebied te verlaten kan uitvoeren, vermits dit bevel definitief is geworden (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

4.4. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

K. DECLERCK